

29 Αυγούστου 2014

Η Λειτουργία του λόγου- Ψαλμικά αντίφωνα

/ [Γενικά](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

« Ου κατά τας ανομίας ημών εποίησεν ημίν, ουδέ κατά τας άμαρτίας ημών άνταπέδωκεν ημίν,»

Συνεχίζει να θυμίζει στην ψυχή του ό ποιητής, ότι μέσα στην ιστορία ό Θεός δεν έκανε αυτά πού θα περίμενε κανείς να κάνει για τις ανομίες μας, δηλαδή να μάς

τιμωρήσει, δεν μας ανταπέδωσε για τις αμαρτίες μας κακά. Και αυτό τον κάνει να διαπιστώσει ότι το έλεος του Θεού είναι τεράστιο, με μία εικόνα, εικόνα της εποχής εκείνης:

Ότι κατά το ύψος του ουρανού από της γης κραταίωσε Κύριος το έλεος αυτοί επί τους φοβουμένους αυτόν

Όσο απέχει ή γη από τον ουρανό είναι το έλεός του. Και μάλιστα, αυτό το κραταιό έλεος δείχνει να προσφέρεται στους ευσεβείς, όχι γιατί μόνον σ' αυτούς ενεργείται, αλλά γιατί αυτοί το αντιλαμβάνονται.

Καμία αμαρτία, κατά την ορθόδοξη παράδοση, δεν είναι θανάσιμη, απολύτως καμία, εν αντιθέσει προς άλλες χριστιανικές παραδόσεις πού αξιολογούν τά αμαρτήματα σε θανάσιμα, μή θανάσιμα, μεγάλα και μικρά.

Καμία αμαρτία δεν είναι θανάσιμη, έκτος από μία: την αμετανοησία. Δηλαδή το να μή θέλεις να συγχωρεθείς από τον Θεό.

Φόβος είναι ή επιθυμία μου να αποδεχθώ το έλεος του Θεού, ή τον ελεήμονα Κύριο. Και κάθε φοβούμενος θα ξέρει ότι υπάρχει ένα έλεος του Θεού μεγάλο, όσο ή απόσταση της γης από τον ουρανό ή όσο ή Ανατολή από τη Δύση:

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr